

Hồi 65

Nàng hồ thẹn, lo âu và kinh hãi

Thanh Lam thấy Bạch Mai đã bị Giao Cơ lôi đi, đành phải theo hai người đi luôn.

Giao Cơ với Bạch Mai vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, trông rất thân mật. Mấy người đi qua một cái eo núi, đã thấy đằng trước có một con đường nhỏ phủ đá trắng. Đi hết con đường ấy tới một khu rừng, rồi tới một căn lầu rất đẹp xây dựng trong những khóm hoa thơm cỏ lạ trông không khác gì nhà của một thần tiên vậy.

Thanh Lam ngẩn người ra ngấm nhìn giây lát, chàng không ngờ trong núi hoang lại có một căn biệt thự tráng lệ như vậy nhưng không lấy gì làm lạ lòng cả, riêng có Bạch Mai, thì lần đầu tiên thấy một căn nhà lộng lẫy như thế, liền nắm chặt cánh tay của Giao Cơ nhìn ngược nhìn xuôi và tắc lưỡi khen ngợi hoài.

Ba người cùng lên mấy bậc thang mới tới trước cửa, đã có bốn thiếu nữ áo xanh đứng chực sẵn từ ngoài cửa đón khách.

Giao Cơ hớn hờ đưa hai người vào trong khách sảnh, rồi tự lên trên lầu ngay.

Khách sảnh ấy bày biện rất tao nhã, những cửa sổ ở bốn chung quanh đều có chạm trổ, và trên tường có treo những bức tranh rất tinh xảo cùng cân đối.

Thanh Lam vừa ngồi xuống đã thấy thiếu nữ trẻ tuổi hồi nãy mỉm cười bưng nước lên mời hai người uống.

Giao Cơ liền xuống kéo Bạch Mai và khẽ nói:

- Cô em đi đường bụi bặm, mau theo tôi vào đây rửa mặt, rửa tay cho sạch sẽ đi.

Bạch Mai không nghi ngờ gì hết, liền theo nàng ta vào bên cửa gác.

Thanh Lam đang khát, liền cầm chén nước lên ngửi thấy nước trà rất thơm tho, quả thực là một thứ trà ngon, chàng uống thử một chút, thấy không có cái gì khác lạ cả mới yên tâm uống luôn mấy hụm. Chờ mãi vẫn chưa thấy Bạch Mai ra, chàng liền đứng dậy ra cửa sổ ngắm phong cảnh, ngờ đâu vừa đứng lên, đã thấy đầu óc choáng váng, chàng kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

"Nguy tai!"

Chàng chắc trong nước trà thế nào cũng có thuốc độc, chàng vội vận nội công để kháng cự lại và một mặt bế hết các yếu huyết, nhưng đã muộn rồi. Chỉ thấy hai mắt tối xầm, không sao gượng được nữa, chàng liền ngã ngò xuống ghé bành mê man bất tỉnh.

Không biết trải qua bao lâu, chàng nghe thấy có tiếng cười đùa của bọn thiếu nữ, liền mở mắt ra nhìn, mới hay mình đang nằm ở trên một cái giường rất mềm mại, nhưng đầu óc nặng trĩu, chân tay uể oải, chàng hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra. Gượng lắm mới mở mắt lên, thì thấy hai thiếu nữ áo xanh hồi nãy mặt đỏ bừng, đang đứng ở trước giường thì thầm nhỏ to với nhau.

Thiếu nữ lớn tuổi cười giọng nũng nịu hỏi:

- Con nhỏ này, trông mặt mi thêm rõ rã thế kia, có phải mi đã động lòng đấy không?

Thiếu nữ ít tuổi hổ thẹn quay người đi đáp:

- Chị đừng nói em nữa, cả chị cũng thế, nhưng chị khỏi nóng lòng sốt ruột vội. Chờ lát nữa tiên tử hưởng lạc xong, thế nào mà chả chia cho chúng ta được hưởng ...

- Con nhỏ này càng nói càng vô lễ.

- Chả lẽ em nói sai hay sao? Như người lần trước, Tiên Tử chán rồi, chị cho người ấy uống hai viên Tỏa Long hoàn, rồi ở trong phòng cứ kêu ú ú, ó ó tưởng giấu được em hay sao?

- Con nhãi này, mi ...

Nàng ta vừa nói vừa giơ tay thọc lét nàng ít tuổi.

- Hi, hi! Ôi chà, em thua chị rồi, em xin thua chị rồi ...

- Từ giờ trở đi mi còn dám ăn nói như thế nữa không?

- Ối chà ... em ... không dám như thế nữa.

Thiếu nữ ít tuổi cứ ôm bụng cười hoài, mà thiếu nữ kia vẫn không để yên cho, cứ tiếp tục cù hoài.

Bỗng cửa phòng hé mở, lại có một thiếu nữ khác lén vào, trông thấy hai người liền gọi:

- Chị Tỷ Yến, các chị có mau khiêng công tử đi tắm rửa không?

Tiên Tử đang nóng lòng sốt ruột lắm rồi.

Hai thiếu nữ trước liền ngừng tay lại, rồi thiếu nữ lớn tuổi lờm thiếu nữ trẻ tuổi một cái và nói tiếp:

- Con nhỏ nên nhớ đấy.

Thế rồi cả hai vội vàng khiêng Thanh Lam ra khỏi phòng.

Thanh Lam thấy hai thiếu nữ ấy khiêng mình đi qua một cái hành lang ngắn, và đẩy cửa đưa mình vào một cái phòng khác. Chàng thấy phòng này có ánh sáng đèn lóe mắt, bốn bên vách đều khảm những gương đồng bạch cao từ trên trần xuống tới dưới chân tường. Nghĩ đến lời nói của thiếu nữ áo xanh vừa rồi, chàng đoán nơi đây là phòng tắm cũng nên?

Hai thiếu nữ ấy đặt chàng nằm lên trên một cái giường mềm mại, thiếu nữ ít tuổi quay ra gài trái then cửa lại, rồi mới quay trở vào.

Hai thiếu nữ nọ đã tiến tới chàng. Chàng hổ thẹn và lo âu vô cùng, nhưng không làm gì được, vì võ công đã bị mất hết, chân tay mềm nhũn, nên đành cứ để cho họ muốn làm gì thì làm.

Chàng cảm thấy mồ hôi ở trên trán toát ra như tắm. Có lẽ hai thiếu nữ ấy đã động lòng nên Thanh Lam chỉ nghe thấy hai người cười khanh khách hoài và hơi thở rất mạnh. Sau đó chàng bỗng nghe thấy một thiếu nữ lên tiếng nói:

- Chắc Tiên Tử đợi chờ lâu lắm rồi, chúng ta phải mau mau tắm và súc nước thơm cho chàng ngay mới được!

Thế rồi hai nàng không cười nữa, và khiêng chàng đặt nằm vào trong một cái cốc nước, tắm rửa kỳ cọ cho chàng, rồi lại khiêng chàng đặt nằm lên giường, lấy một cái khăn lụa thực mỏng phủ lên người chàng và khiêng chàng vào căn phòng bên trong.

Thanh Lam thấy căn phòng này bày biện rất lịch sự, hai thiếu nữ đặt mình nằm lên trên một cái giường, giường ấy vừa thơm tho, vừa treo đầy vật báu, nên sáng loé mắt. Chàng lại thấy một giai nhân tuyệt sắc đang ngồi ở cạnh giường, hai má nàng ta đỏ như lửa, đôi mắt lim dim trông rất khêu gợi. Chàng đã nhận ra nàng đó chính là Liễu Giao Cơ. Lúc ấy Liễu Giao Cơ chỉ khoác một cái áo choàng mỏng như cánh ve sâu thôi, nên trông thấy nàng như người không mặc gì hết. Chàng vừa lo âu vừa tức giận, liền chửi thề:

- Yêu nữ vô sỉ thực!

Tuy chàng mắng chửi thề như thế, nhưng trống ngực vẫn đập rất mạnh, và vẫn thấy ngứa ngáy khó chịu.

Sau đó, chàng lại thấy Giao Cơ như hổ vồ dê, nhảy ngay lên trên giường ôm chặt lấy chàng. Cảm thấy người mình như bị điện giật. Thanh Lam còn nghe thấy bên tai có tiếng kêu "hừ" rất khê. Tiếp theo đó, chàng lại thấy nàng nọ dí môi lên mồm mình để khêu

gọi. Chàng không cử động được, nhưng tâm thần lại càng thấy khó chịu thêm, người nóng như lửa thiêu vậy.

Đang lúc gay cấn đó, bỗng nghe thấy trên vách có hai tiếng kêu "coong coong" rất khẽ. Giao Cơ có vẻ tức giận, nghiêng răng mím môi, cố hôn thêm mấy cái nữa rồi mới đứng dậy.

Lúc này Thanh Lam mới thấy người nhẹ nhõm và dễ chịu hẳn.

Giao Cơ vừa nhảy xuống giường đã quát hỏi:

- Mấy con nhãi này, có việc gì thế?

Ngoài cửa một thiếu nữ cất tiếng đáp:

- Thưa cùng Tiên Tử, Ngô lão gia đã tới hiện đang đợi chờ ở dưới lầu,

Giao Cơ khẽ rùng mình rồi cau mày lại hỏi:

- Sư bá ta nói những gì?

- Con thấy Ngô lão gia mặt tái mét, quần áo rách rưới, trông có vẻ tội bởi lắm, nhưng không thấy ông ta nói năng gì cả.

- Thôi, được rồi, người xuống bảo ta hãy còn ngủ, mời ông ta ngồi chờ chốc lát nhé.

Thị nữ nọ vâng lời quay mình đi luôn.

Giao Cơ lại quay lại nhìn Thanh Lam vừa cười vừa nói:

- Suýt tý nữa thì ta quên.

Nói xong, nàng giơ tay lên mở cái tủ ở trên vách lấy một cái lọ ngọc rất xinh, mở nút đở hai viên thuốc màu đỏ ra. Nàng tự nuốt một viên, còn một viên thì bỏ vào mồm Thanh Lam.

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Lam đã thấy người nóng như lửa, lửa dục cứ bốc lên ùng ùng, cả Giao Cơ cũng thế, và có lẽ nàng không sao chịu nhịn được, lại nhảy lên giường ôm chặt chàng vào lòng.

Đang lúc ấy, bỗng ngoài cửa sổ có một cái bóng trắng thấp thoáng, và có người lên tiếng kêu gọi:

- Lam đại ca! Anh ở đâu thế?

Đó là tiếng của Bạch Mai, không hiểu tại sao lúc này nàng lại biết mà kiếm tới đây?

Giao Cơ nghe nói liền ngăn người ra, hậm hực đẩy Thanh Lam một cái, rồi nhảy xuống đất và lướt ngay ra trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có tiếng cười như điên như khùng và có giọng khàn khàn nói:

- Con nhãi kia thế ra các người cũng đã tìm tới đây! Nếu ngày hôm nay lão phu còn để cho các người đào tẩu thoát thì không còn cho là Phi Thiên Ngô Công nữa!

Có lẽ Bạch Mai đã đấu với người nọ rồi. Thanh Lam nghe thấy nàng ta thất kinh la lên:

- Thế ra người chưa bị chết đuối ư? Lan Nhi hiền muội đâu? Chẳng lẽ cô nương này sợ người hay sao ...

Giao Cơ nghe thấy hai người nói như vậy, biết Bạch Mai đã bị sư bá mình ngăn cản, nhưng mình không thể nào giả bộ ngu như trước được nữa. Nàng liền lấy cái áo khoác vào, cầm lấy cây đàn để ở trên bàn, rồi nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trong lúc nàng nhảy ra ngoài thì cửa sổ sau đã bị người phá vỡ, và một cái bóng đỏ nhẹ nhàng lướt vào. Thì ra người đó là một thiếu nữ áo đỏ, tay cầm trường kiếm đi tới trước giường. Khi nàng trông thấy Thanh Lam nằm trên giường, nàng hổ thẹn vô cùng, liền kêu lên một tiếng rồi vội quay người đi luôn.

Lúc này Thanh Lam không những không cử động được, mà mồm cũng không nói được lên tiếng, hai mắt cứ trợn trừng nhìn, lửa dục bốc lên đùng đùng, thần trí mê man, nhìn nàng không chớp. Thuốc dâm độc kia khiến cho chàng không sao bình tĩnh được.

Thiếu nữ áo đỏ định phi thân ra ngoài, nhưng nàng rất lấy làm lạ tại sao không thấy chàng cử động gì hết? Nàng liền ngừng chân lại và bụng bảo dạ rằng:

"Nguy tai! Chẳng lẽ chàng đã bị yêu phụ kìm chế rồi chăng?"

Nghĩ tới đó, nàng lại nghĩ tiếp:

"Nếu lúc này ta không ra tay giải cứu cho chàng thì không còn ai giải cứu cho chàng nữa"

Nàng chân chừ giây lát, rút cục nghiêng răng mím môi, không còn biết hổ thẹn là gì nữa, liền đi tới trước giường, giơ tay lên vỗ vào yếu huyệt của Thanh Lam.

Thanh Lam đã cử động được, bỗng nhảy lên ôm chặt lấy nàng và lôi nàng vào lòng. Lửa dục đang bốc lên, chàng không sao chịu nhịn được, lại thấy bộ ngực của nàng áo đỏ này rất vĩ đại, chàng càng khó chịu thêm.

Thiếu nữ áo đỏ không ngờ chàng lại có cử chỉ như thế, muốn kháng cự cũng không kịp nữa. Nàng chỉ thất thanh khẽ rú lên một tiếng, trường kiếm ở trong tay đã rớt xuống đất. Đồng thời, nàng

cảm thấy người chàng nóng như lửa, nên trống ngực nàng cũng đập mạnh vô cùng. Nàng vừa lên tiếng hỏi được một câu "anh ..." thì mồm nàng đã bị môi chàng hôn chặt. Thế là nàng không còn hơi sức nào kháng cự được nữa, vì hai tay của chàng đã ôm lấy cổ và lưng nàng chặt như bị hai cái đai sắt gò chặt lại vậy.

Trong lúc vừa hổ thẹn, vừa lo âu, vừa kinh hãi nàng bỗng rút được một tay ra, liền để tay vào cổ họng chàng đẩy mạnh một cái. Nàng đã rút được tay phải ra liền, tát luôn vào má chàng một cái kêu "bốp". Thanh Lam bị tay của thiếu nữ áo đỏ đè chặt vào cổ họng đã nghẹt thở lại còn bị nàng tát cho hai cái, nên chàng ngã lăn ra chết giấc luôn. Thiếu nữ áo đỏ vừa hoảng hồn xong liền nhật trường kiếm lên, rồi nàng quay đầu lại nhìn, thấy Thanh Lam đang nằm thẳng cẳng ở trên mặt đất, không cử động được, da của chàng đỏ như son, nhất là bộ mặt càng đỏ thêm và má lại còn có dấu vết năm ngón tay của mình vừa mới tát. Hành động ngông cuồng của Thanh Lam vừa rồi đối với một thiếu nữ có thể là một sự nhục nhã không sao tha thứ được. Đáng lẽ nàng bỏ đi ngay nhưng không hiểu tại sao nàng lại không làm như thế, vì lần đầu tiên được gặp chàng, nàng đã có một ấn tượng rất sâu sắc rồi. Nàng nghe thấy chàng bảo đi Trường Hận cốc, nàng không quản ngại ngàn dặm xa xôi đuổi theo đến Trường Hận cốc, rồi lại đến núi Cửu Cung.

Nàng nghe lỏm được bọn người của Đường Môn định giết hại ngầm chàng, nàng lại tới Giáp khẩu giết chết mười mấy tên phu thuyền đang đẩy đá xuống. Nàng còn trông thấy ông già áo vàng bắt cóc Lan Nhi lộn lên trên bờ. Nàng liền viết chữ ở trên vách đá bảo cho Thanh Lam biết, rồi nàng ẩn núp ở gần đó. Nàng theo dõi Thanh Lam với Bạch Mai tới Vu Sơn, vừa gặp lúc Giao Cơ đang mượn cơ rửa mặt rửa tay để dẫn Bạch Mai vào trong phòng rửa mặt. Nhân lúc Bạch Mai không đề phòng, Giao Cơ liền điểm huyệt cho Bạch Mai tê liệt, rồi khoá trái cửa đi ra ngay.

Mấy ngày nay thiếu nữ áo đỏ theo dõi Thanh Lam với Bạch Mai, đã biết hai người chỉ coi nhau như là anh em thôi, nên nàng không ghen tuông gì nữa. Nàng chờ lúc Giao Cơ vừa đi khỏi, liền mở cửa đi vào giải huyệt cho Bạch Mai, và nói rõ sự thể cho Bạch Mai nghe. Xong đầu đó, hai người liền chia đường đi tìm kiếm Thanh Lam ngay.

o0o